

Esclat

58

Voluntaris!

Voluntariat social

Jornada sobre la síndrome de Rett
Més sobre 'Una festa sobre rodes'

3

EDITORIAL

Reconeixement als voluntaris
Reconocimiento a los voluntarios

4

TEMA

El voluntariat a Esclat
El voluntariado en Esclat

Jesús Simón

6

TEMA

La contribució dels estudiants en pràctiques
La contribución de los estudiantes en prácticas

Ricard Escribano i Laura Iglesias

10

TEMA

Conversa amb Francisco
Zamora, voluntari d'Esclatec: "És l'ambient que hi ha aquí el que t'hi enganxa"
Conversación con Francisco Zamora, voluntario de Esclatec: "Es el ambiente que hay aquí lo que te engancha"

14

TEMA

2011, Any Europeu del Voluntariat:
"Ara és la meva oportunitat d'ajudar els altres"
2011, Año Europeo del Voluntariado:
"Ahora es mi oportunidad de ayudar a los otros"

David Casals

16

ASSOCIACIÓ

Jornada Nacional sobre la Síndrome de Rett
Jornada Nacional sobre el Síndrome de Rett

Marta Torrón i Laura Iglesias

18

ASSOCIACIÓ

Més sobre 'Una festa sobre rodes'
Más sobre 'Una festa sobre rodes'

Màrius Serra i Ignasi Blanch

22

RECOMANACIÓ

Persones amb discapacitat i l'holocaust
Personas con discapacidad y el holocausto

David Casals

24

BREUS

L'escola inclusiva: les claus del procés
La escuela inclusiva: las claves del proceso
Teatre sense barreres
Teatro sin barreras
Una coreografia per Carnestoltes

Dipòsit Legal: B. 3.539 - 1997

Esclat La Revista

EDITORIAL

Reconeixement als voluntaris

Reconocimiento a los voluntarios

Esclat dedica aquesta revista als voluntaris i als estudiants en pràctiques que col·laboren en els seus projectes. D'aquesta manera agraïm, d'una banda, tota la contribució que fan i, de l'altra, també contribuïm a donar difusió a la seva tasca i en fem un reconeixement públic.

En els darrers anys s'ha avançat molt en el camp del voluntariat, tot i que les dades oficials encara posen de manifest que hi ha molt camí per recórrer en relació amb altres països desenvolupats. Per exemple, als Estats Units el 60% de la població ha participat algun cop de la vida en alguna tasca de voluntariat social, mentre que aquí aquest percentatge és només del 16%.

Precisament, les institucions europees han decidit dedicar aquest 2011 al voluntariat, amb l'objectiu de potenciar-lo. El veredict de dels voluntaris és pràcticament unànime: la satisfacció és immensa i aquesta experiència s'ha d'estendre i contagiar.

Així ho diu, en una entrevista, un dels voluntaris que col·labora amb Esclatec, Francisco Zamora, metal·lúrgic jubilat, que destaca sobretot la gran "qualitat humana" que aprecia en els projectes de l'associació.

"Treballar amb persones amb discapacitat és més aviat una qüestió de responsabilitat. És aportar els teus coneixements i oferir-los a persones que els poden necessitar quan l'edat t'ha apartat del món laboral", explica.

Amb l'objectiu de contribuir a les experiències dels voluntaris i posar en contacte les entitats amb persones que poden estar interessades a col·laborar-hi desinteressadament, s'ha posat en marxa la pàgina web <http://www.voluntariado2011.es>.

Esperem, doncs, que aquest any impliqui un punt d'inflexió, hi hagi cada cop més implicació per part de la ciutadania i augmenti el reconeixement social per a tots els voluntaris.

Esclat dedica esta revista a los voluntarios y a los estudiantes en prácticas que colaboran en sus proyectos. De este modo agradecemos, por un lado, toda la contribución que hacen y, por el otro, también contribuimos a dar difusión a su tarea y les hacemos un reconocimiento público.

En los últimos años se ha avanzado mucho en el campo del voluntariado, a pesar de que los datos oficiales todavía ponen de manifiesto que hay mucho camino por recorrer en relación con otros países desarrollados. Por ejemplo, en Estados Unidos el 60% de la población ha participado alguna vez de su vida en alguna tarea de voluntariado social, mientras aquí este porcentaje es sólo del 16%.

Precisamente, las instituciones europeas han decidido dedicar este 2011 al voluntariado, con el objetivo de potenciarlo. El veredicto de los voluntarios es prácticamente unánime: la satisfacción es inmensa y esta experiencia se tiene que extender y contagiar.

Así lo dice, en una entrevista, uno de los voluntarios que colabora con Esclatec, Francisco Zamora, metalúrgico jubilado, que destaca sobre todo la gran "calidad humana" que aprecia en los proyectos de la asociación.

"Trabajar con personas con discapacidad es más bien una cuestión de responsabilidad. Es aportar tus conocimientos y ofrecerlos a personas que los pueden necesitar cuando la edad te ha apartado del mundo laboral", explica.

Con el objetivo de contribuir a las experiencias de los voluntarios y poner en contacto las entidades con personas que pueden estar interesadas en colaborar desinteresadamente, se ha puesto en marcha la página web <http://www.voluntariado2011.es>.

Esperamos, pues, que este año implique un punto de inflexión, haya cada vez más implicación por parte de la ciudadanía y aumente el reconocimiento social para todos los voluntarios.

Declarada d'Utilitat Pública. Membre de l'APPS. Membre d'ECOM.

Edita: ESCLAT c/ Guitard, 80-92, interior plaça, 08014 Barcelona.

T: 93 450 11 50. F: 93 456 02 46. e-mail: Associació Esclat: esclat@esclat.info. Centre Esclat: T: 93 439 36 88. esclat1@esclat.info. C.O. Esclat 2: T: 93 455 54 35. esclat2@esclat.info. ESCLATEC: T: 93 433 40 66. esclatec@esclatec.com. CADES: T: 93 450 11 50. ca-des@esclat.info. www.esclatec.com. www.esclat.info. **Consell de redacció:** Jesús Sanfiz (director). Marisol Álvarez. Joan Bertran. Carola Calcagno. Lola de la Fuente. Laura Iglesias. Oriol Izquierdo. Anna Just. Jesús Simón. **Coordinació:** David Casals. **Traducció:** Judit Font.

Fotografies: Esclat i Pia Codina.

Disseny gràfic: Anna Vicén

Les col·laboracions publicades amb signatura a la revista ESCLAT expressen l'opinió dels seus autors, per la qual cosa no pressuposen identitat amb la línia de la revista.

Amb la col·laboració de:

El voluntariat a Esclat

El voluntariado en Esclat

Des dels orígens de la creació de l'Associació Esclat (1977) i segons consta en el Reglament d'ordre intern de l'escola, tant els pares i mares com el personal tècnic vam arribar a un acord: l'escola ha d'obrir-se al món universitari, hem de crear mecanismes favorables a la formació del personal de pràctiques i del voluntariat; hem de generar xarxes de col·laboració entre la nostra entitat i les diverses escoles universitàries, facultats i centres de formació. Al llarg d'aquests anys creiem que el balanç ha estat força positiu: hem coordinat les pràctiques de més de dos mil estudiants; n'hem tutoritzat i supervisat els treballs; hem gestionat seminaris paral·lels i tallers de sistemes alternatius i augmentatius de comunicació.

Desde los orígenes de la creación de la Asociación Esclat (1977) y según consta en el Reglamento de Orden Interno de la escuela, tanto los padres y madres como el personal técnico llegamos a un acuerdo: la escuela debe abrirse al mundo universitario, tenemos que crear mecanismos favorables a la formación del personal de prácticas y del voluntariado; tenemos que generar redes de colaboración entre nuestra entidad y las diferentes escuelas universitarias, facultades y centros de formación. A lo largo de estos años creemos que el balance ha sido bastante positivo: hemos coordinado las prácticas de más de dos mil estudiantes; hemos tutorizado y supervisado sus trabajos; hemos gestionado seminarios paralelos y talleres de sistemas alternativos y aumentativos de comunicación.

Al llarg d'aquests anys hem creat un equip multidisciplinari de professionals de l'educació, fisioteràpia, logopèdia, teràpia ocupacional, treballadors socials, etc. provinent del mateix personal de pràctiques que, seleccionat pels professionals directius, s'ha anat incorporant als diferents serveis de la nostra Associació.

Actualment el servei de pràctiques i voluntariat està constituït per estudiants de diferents universitats i instituts; escoles de fisioteràpia i logopèdia i treball social.

Amb la commemoració del 25è aniversari de la creació de l'Associació, es va celebrar un seminari en una jornada formativa a la universitat, en què van participar tots els professionals dels diferents serveis de l'Associació a través de ponències i comunicacions, davant d'un auditori constituït per estudiants de 2n i 3r curs de Magisteri d'Educació Especial.

L'esperit de la nostra Associació és romandre com a entitat receptora de personal de pràctiques i voluntariat. La nostra predisposició per intercanviar experiències i metodologies amb el món universitari i altres escoles ens fa capdavanters a l'hora d'establir convenis i projectes amb el món formatiu sobre la discapacitat. **T**

A lo largo de estos años hemos creado un equipo multidisciplinar de profesionales de la educación, fisioterapia, logopedia, terapia ocupacional, trabajadores sociales, etc. proveniente del mismo personal de prácticas que, seleccionado por los profesionales directivos, se ha ido incorporando a los diferentes servicios de nuestra Asociación.

Actualmente el servicio de prácticas y voluntariado está constituido por estudiantes de diferentes universidades e institutos; escuelas de fisioterapia y logopedia y trabajo social.

Con la conmemoración del 25 aniversario de la creación de la Asociación, se celebró un seminario, incluido en una jornada formativa en la universidad, en el que participaron todos los profesionales de los diferentes servicios de la Asociación a través de ponencias y comunicaciones, ante un auditorio constituido por estudiantes de 2º y 3er curso de Magisterio de Educación Especial.

El espíritu de nuestra Asociación es permanecer como entidad receptora de personal de prácticas y voluntariado. Nuestra predisposición para intercambiar experiencias y metodologías con el mundo universitario y otras escuelas nos hace pioneros a la hora de establecer convenios y proyectos con el mundo formativo sobre la discapacidad. **T**

La contribució dels voluntaris i els estudiants en pràctiques és fonamental des dels inicis d'Esclat.

La contribució dels estudiants en pràctiques

La contribución de los estudiantes en prácticas

Des de l'inici del funcionament del primer centre de l'Associació, aquesta ha tingut el suport de moltes persones, que han après amb el suport dels diferents professionals a contribuir a millorar l'atenció a les persones usuàries. En aquest cas, volem fer especial atenció a aquestes persones, que són l'alumnat en pràctiques.

Desde el inicio del funcionamiento del primer centro de la Asociación, ésta ha tenido el apoyo de muchas personas, que han aprendido con el apoyo de los diferentes profesionales a contribuir a mejorar la atención a las personas usuarias. En este caso, queremos hacer especial atención a estas personas, que son el alumnado en prácticas.

És gràcies al conveni que tenim pactat amb diferents centres que imparteixen diferents disciplines que l'Associació es desenvolupa en dues vessants; per una banda, reciclant-se amb el coneixement de les noves disciplines i afavorint la millora de tots els serveis i, per l'altra, convertint-se en una entitat capdavantera en formació de nous professionals.

Cada any rebem el suport de molts alumnes que provenen d'àmbits com, per exemple, l'educació especial, l'atenció socio sanitària, la integració, l'educació i el treball social, la teràpia ocupacional, la fisioteràpia i la logopèdia.

Segons el centre educatiu del qual provenen, fan les pràctiques un nombre determinat d'hores, al matí o a la tarda i en dies concrets o durant cada dia de la setmana al centre adient.

Tot i la diferència d'hores que podem trobar entre les propostes dels diferents centres, mai no es pacten unes pràctiques de menys de 100 hores (o un mínim de 60 hores en casos molt específics). Així, el que pretenem és que tots els alumnes disposin del temps necessari per integrar-se completament en el funcionament del centre on desenvolupin les pràctiques i, per tant, l'aprenentatge sigui més efectiu.

I diem *efectiu* en relació amb tot el que implica la realització de les pràctiques: posar en pràctica els coneixements teòrics adquirits al centre educatiu, adquirir les habilitats personals i professionals de cada persona, tenir l'oportunitat de millorar-les o potenciar-les segons la filosofia de cada centre, treballar en equip, comprendre la situació de cada persona atesa i sentir-hi empatia, col·laborar i comprometre's en el dia a dia segons l'organització del centre, entre d'altres.

Tot aquest aprenentatge s'afronta des de l'Associació, de manera que tots els alumnes participin activament en totes les activitats de la dinàmica diària que es duen a terme a cada centre, especificant i atenent les necessitats i els objectius de l'àmbit del qual provenen.

Com a entitat formadora podem dir que considerem molt important tota aquesta implicació, ja que, finalment, l'objectiu és que tot alumne acabi les pràctiques amb la seguretat d'haver après, d'haver-se format com a professional i d'haver-se sentit un membre més de l'equip de treballadors. També és important que acabi sabent si el camp professional és orientat al que ja es pensava abans de realitzar les pràctiques i que tingui un esperit crític sobre si mateix, sobre el centre on ha desenvolupat les pràctiques i sobre l'àmbit d'atenció al qual les ha dedicades.

És per tot el que s'ha dit anteriorment que des dels diferents centres es fa un seguiment de l'alumne, per afavorir una adequada realització del procés de pràctiques. D'aquesta manera, es pot més o menys garantir l'assoliment dels objectius i, alhora, que la persona s'adapti i contribueixi el millor possible al funcionament diari dels centres i, per tant, a l'atenció a totes les persones.

Es gracias al convenio que tenemos pactado con diferentes centros que imparten diferentes disciplinas que la Asociación se desarrolla en dos vertientes; por un lado, reciclándose con el conocimiento de las nuevas disciplinas y favoreciendo la mejora de todos los servicios y, por el otro, convirtiéndose en una entidad líder en formación de nuevos profesionales.

Cada año recibimos el apoyo de muchos alumnos que provienen de ámbitos como por ejemplo la educación especial, la atención socio sanitaria, la integración, la educación y el trabajo social, la terapia ocupacional, la fisioterapia y la logopedia.

Según el centro educativo del que provienen, realizan las prácticas un número determinado de horas, por la mañana o por la tarde y en días concretos o durante cada día de la semana en el centro adecuado.

A pesar de la diferencia de horas que podemos encontrar entre las propuestas de los diferentes centros, nunca se pactan unas prácticas de menos de 100 horas (o un mínimo de 60 horas en casos muy específicos). Así, lo que pretendemos es que todos los alumnos cuenten con el tiempo necesario para integrarse completamente en el funcionamiento del centro donde desarrollen las prácticas y, por lo tanto, el aprendizaje sea más efectivo.

Y decimos *efectivo* en relación a todo lo que implica la realización de las prácticas: poner en práctica los conocimientos teóricos adquiridos en el centro educativo, adquirir las habilidades personales y profesionales de cada persona, tener la oportunidad de mejorarlas o potenciarlas según la filosofía de cada centro, trabajar en equipo, comprender la situación de cada persona atendida y sentir empatía, colaborar y comprometerse en el día a día según la organización del centro, entre otros.

Todo este aprendizaje se afronta desde la Asociación, de forma que todos los alumnos participen activamente en todas las actividades de la dinámica diaria que se llevan a cabo en cada centro, especificando y atendiendo las necesidades y los objetivos del ámbito del que provienen.

Como entidad formadora podemos decir que consideramos muy importante toda esta implicación, puesto que, finalmente, el objetivo es que todo alumno acabe las prácticas con la seguridad de haber aprendido, de haberse formado como profesional y de haberse sentido un miembro más del equipo de trabajadores. También es importante que acabe sabiendo si el campo profesional está orientado a lo que ya pensaba antes de realizar las prácticas y que tenga un espíritu crítico sobre sí mismo, sobre el centro donde ha desarrollado las prácticas y sobre el ámbito de atención al que las ha dedicado.

Valorem, doncs, que l'alumne tingui un referent a qui adreçar-se, amb qui poder parlar sobre el desenvolupament en el dia a dia, amb qui poder-lo avaluar i tenir a qui poder transmetre personalment els dubtes, inseguretats o preguntes que pugui trobar-se. Aquesta figura és el tutor o la tutora, que es tria d'entre tots els treballadors segons el grup o l'aula on l'alumne farà les pràctiques. És aquesta persona, doncs, qui vetllarà i serà responsable de la resolució, amb èxit, d'aquests aspectes i mantindrà una comunicació amb la resta de professionals i durà a terme reunions periòdiques amb l'alumne.

Ahora, la realització de les pràctiques a l'Associació té un darrer efecte i aquest és que la persona pot acabar formant part d'un dels diferents equips de professionals. Des de la nostra experiència, podem dir que la majoria de persones que treballen a l'entitat ho han fet després de la realització de les pràctiques. En conjunt, aquest és un fet que es valora positivament per part dels centres, ja que el nou professional ja és coneixedor del servei i l'entitat té una seguretat de cara al perfil de professionals amb qui vol comptar.

En definitiva, l'alumnat en pràctiques un cop ha adquirit les habilitats treballades es converteix en un suport incondicional per al funcionament diari en l'atenció directa a les persones que atenem, ja sigui en una situació a l'aula o taller, en una sessió de fisioteràpia, en una activitat a la piscina o en una sortida del centre.

Paral·lelament a tot el que hem dit, també hem d'afegir que, en general, conèixer gent, mantenir relacions personals, passar-s'ho bé amb diferents persones és una cosa que fa el dia a dia, moltes vegades, més satisfactori, la qual cosa ens produeix un benestar que només aquesta experiència ens dona. És per això que també volem donar èmfasi a la implicació emocional d'aquestes persones en el procés de pràctiques. Quan aquestes arriben al final del procés també han d'aprendre a acomiadar-se'n. Moltes vegades això tampoc no resulta fàcil.

Ja per acabar, com a última reflexió, però no per aquest motiu menys important, ens agradaria afegir que qual-sevol persona en pràctiques contribueix i fins i tot modifica, amb la seva personalitat i els seus coneixements, el benestar i la qualitat de vida en absolutament totes les persones que formem part de l'Associació Esclat.

Moltes gràcies a tots i a totes!

Es por todo lo que se ha dicho anteriormente que desde los diferentes centros se hace un seguimiento del alumno, para favorecer una adecuada realización del proceso de prácticas. De este modo, se puede más o menos garantizar el logro de los objetivos y, a la vez, que la persona se adapte y contribuya lo mejor posible al funcionamiento diario de los centros y, por lo tanto, a la atención a todas las personas.

Valoramos, pues, que el alumno tenga un referente a quien dirigirse, con quien poder hablar sobre el desarrollo en el día a día, con quien poderlo evaluar y tener a quien poder transmitir personalmente sus dudas, inseguridades o preguntas. Esta figura es el tutor o la tutora, que se elige de entre todos los trabajadores según el grupo o el aula donde el alumno hará las prácticas. Es esta persona, pues, quien velará y será responsable de la resolución, con éxito, de estos aspectos, mantendrá una comunicación con el resto de profesionales y llevará a cabo reuniones periódicas con el alumno.

A la vez, la realización de las prácticas en la Asociación tiene un último efecto y éste es que la persona puede acabar formando parte de uno de los diferentes equipos de profesionales. Desde nuestra experiencia, podemos decir que la mayoría de personas que trabajan en la entidad lo han hecho después de la realización de las prácticas. En conjunto, éste es un hecho que se valora positivamente por parte de los centros, puesto que el nuevo profesional ya es conocedor del servicio y la entidad tiene una seguridad de cara al perfil de los profesionales con quienes quiere contar.

En definitiva, el alumnado en prácticas una vez ha adquirido las habilidades trabajadas se convierte en un apoyo incondicional para el funcionamiento diario en la atención directa a las personas que atendemos, ya sea en una situación en el aula o taller, en una sesión de fisioterapia, en una actividad en la piscina o en una salida del centro.

Paralelamente a todo lo que hemos dicho, también hay que añadir que, en general, conocer a gente, mantener relaciones personales, disfrutar con diferentes personas es algo que hace el día a día, muchas veces, más satisfactorio, lo cual nos produce un bienestar que sólo esta experiencia nos da. Es por ello que también queremos dar énfasis a la implicación emocional de estas personas en el proceso de prácticas. Cuando éstas llegan al fin del proceso también tienen que aprender a despedirse. Muchas veces esto tampoco resulta fácil.

Ya para acabar, como última reflexión, pero no por este motivo menos importante, nos gustaría añadir que cualquier persona en prácticas contribuye e incluso modifica, con su personalidad y sus conocimientos, el bienestar y la calidad de vida en absolutamente todas las personas que formamos parte de la Asociación Esclat.

¡Muchas gracias a todos y a todas!

Tots junts gaudint del mar.

Del voluntariat al dia a dia fins a la investigació

Em dic Marta i fa més de tres anys que vaig fer un voluntariat al CADES com a fisioterapeuta. No hi ha millor manera d'aprendre i d'entendre que treballar amb professionals que tracten directament amb persones, en aquest cas, afectades de paràlisi cerebral i d'altres síndromes.

La primera setmana de pràctiques la recordo realment difícil, i no per les tasques que havia de desenvolupar, sinó pel patiment que sentia vers les persones que atenia i vers les famílies... Tot ho sentia com una gran injustícia! I aquest patiment em passava factura... Mai abans no havia tingut migranya, però durant la primera setmana, un dia, quan sortia del CADES, vaig notar que d'un ull no m'hi veia! Em vaig espantar molt i, efectivament, mitja hora més tard no podia suportar el mal de cap.

Vaig parlar amb les persones que treballen al CADES i amb una gran amiga que treballa en l'àmbit de l'atenció a les persones amb discapacitat. Necessitava expressar els pensaments que em ferien i volia escoltar algú que hagués tingut aquestes experiències. És aleshores quan vaig entendre que *totes les persones* tenim la capacitat de ser felices, que la felicitat és quelcom inherent en l'ésser humà i que jo havia de decidir si volia continuar-me lamentant pel que sentia i enfadar-me o si volia enfrontar-m'hi i ajudar les persones del CADES a ser més felices.

Per suposat que la segona opció era molt més interessant. Així, el meu estat va canviar com de la nit al dia. El voluntariat es va acabar i em vaig sentir molt orgullosa de tot aquest aprenentatge. A l'abril farà un any que estic treballant com a fisioterapeuta al CADES.

Avui estic acabant un màster de recerca científica, i he tingut l'oportunitat de publicar un article titulat "Nous espais per una nova intervenció fisioteràpica en adults amb paràlisi cerebral. La sala multisensorial", dins la revista del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya. L'article el podeu llegir a <http://www.fisioterapeutes.com/noticiari/veure.asp?n=1402>

Des del voluntariat, les meves inquietuds i ganes d'aprendre continuen sempre latents, és per això que haver arribat fins al camp de la investigació és per a mi no només un repte sinó una possibilitat d'obrir fronteres i per continuar aportant el meu granet de sorra perquè millori la qualitat de vida de totes les persones amb discapacitat. **T**

Fotografia de grup durant una sortida.

Del voluntariado en el día tras día hasta la investigación

Me llamo Marta y hace más de tres años que realicé un voluntariado en el CADES como fisioterapeuta. No hay mejor manera de aprender y de entender que trabajar con profesionales que tratan directamente con personas, en este caso, afectadas de parálisis cerebral y otros síndromes.

La primera semana de prácticas la recuerdo realmente difícil, y no por las tareas que tenía que desarrollar, sino por el sufrimiento que sentía hacia las personas que atendía y sus familias... ¡Todo lo sentía como una gran injusticia! Y este sufrimiento me pasaba factura... Nunca antes había tenido migraña, pero durante la primera semana, un día, cuando salía del CADES, inoté que con un ojo no veía! Me asusté mucho y, efectivamente, media hora más tarde no podía soportar el dolor de cabeza.

Hablé con las personas que trabajan en el CADES y con una gran amiga que trabaja en el ámbito de la atención a las personas con discapacidad. Necesitaba expresar los pensamientos que me herían y quería escuchar a alguien que hubiera tenido estas experiencias. Es entonces cuando entendí que *todas las personas* tenemos la capacidad de ser felices, que la felicidad es algo inherente en el ser humano y que yo tenía que decidir si quería seguirme lamentando por lo que sentía y enfadarme o si quería enfrentarme y ayudar a las personas del CADES a ser más felices.

Por supuesto que la segunda opción era mucho más interesante. Así, mi estado cambió como de la noche a la mañana. El voluntariado se acabó y me sentí muy orgullosa de todo este aprendizaje. En abril hará un año que estoy trabajando como fisioterapeuta en el CADES.

Hoy estoy terminando un máster de investigación científica, y he tenido la oportunidad de publicar un artículo titulado "Nuevos espacios por una nueva intervención fisioterápica en adultos con parálisis cerebral. La sala multisensorial", dentro de la revista del Colegio de Fisioterapeutas de Cataluña. El artículo lo podéis leer en <http://www.fisioterapeutes.com/noticiari/veure.asp?n=1402>

Desde el voluntariado, mis inquietudes y ganas de aprender siguen siempre latentes, es por ello que haber llegado hasta el campo de la investigación es para mí no sólo un reto sino una posibilidad de abrir fronteras, para seguirme acercando a padres, madres y profesionales, y para seguir aportando mi grano de arena para que mejore la calidad de vida de todas las personas con discapacidad. **T**

Conversa amb Francisco Zamora, voluntari d'Esclatec: "És l'ambient que hi ha aquí el que t'hi enganxa"

Conversación con Francisco Zamora, voluntario de Esclatec: "Es el ambiente que hay aquí lo que te enganxa"

Francisco Zamora és un dels voluntaris que col·laboren amb Esclat. Té 75 anys, està jubilat i assegura que els anys encara no li "pesen gaire". Va ser propietari d'un taller metal·lúrgic, i tota l'experiència en aquest sector la fan servir ara els treballadors d'Esclatec. "Al llarg dels anys, encara que no siguis gaire llest, només per tots els problemes que has hagut de resoldre, acabes sabent moltes, moltes coses", diu Zamora, i d'aquest patrimoni adquirit precisament en treu profit ara Esclatec.

Francisco Zamora es uno de los voluntarios que colaboran con Esclat. Tiene 75 años, está jubilado y asegura que los años todavía no le "pesan mucho". Fue propietario de un taller metalúrgico, y toda su experiencia en este sector la usan ahora los trabajadores de Esclatec. "A lo largo de los años, aunque no seas muy listo, sólo por todos los problemas que has tenido que resolver, acabas sabiendo muchas, muchas cosas", dice Zamora, y este patrimonio adquirido precisamente beneficia ahora a Esclatec.

Senyor Zamora, quan de temps fa que col·labora a Esclat?

Deu fer uns 6 o 7 anys que tinc contacte amb Esclatec. Abans de jubilar-me ja havia treballat en el meu taller amb el projecte de la cadira triesfèrica d'Esclatec, quan encara mecànicament no era viable. Després hem fet altres prototips de la mateixa cadira pensats ja per ser muntats pels nois d'Esclatec.

Quines tasques porta a terme?

De fet, els meus coneixements i la meua experiència laboral em permeten fer accessibles, dins del camp de la mecànica, tots aquells aparells i eines que les persones amb discapacitat necessiten per fer un treball concret (tallar tubs, engalzar peces, etc.), d'aquesta manera donen un resultat final a la seva feina. Jo desenvolupo la part mecànica de les adaptacions. També els puc ajudar a fer feines que ens encomanen les empreses externes.

Però el que més m'agrada és donar als productes acabats aquest valor afegit que tenen tots els articles que surten d'Esclatec, perquè els han fet les persones amb discapacitat, més enllà de resultats econòmics. La meua tasca no inclou disciplina amb els nois, i això em permet tenir-hi una relació molt especial, fins i tot em permeto el luxe de fer bromes.

Què li aporta ser voluntari?

Esclatec és un centre especial de treball molt, molt especial en el sentit que el que no es fa enlloc és possible fer-ho aquí. Quan els nois reben les indicacions per fer una feina, els pots veure a la cara que estan valorant que fan alguna cosa més que tenir discapacitat.

Treballar amb persones amb discapacitat no és una qüestió de solidaritat o de generositat, és més aviat una qüestió de responsabilitat. És aportar els coneixements que has anat adquirint al llarg de tota la vida i oferir-los a persones que els poden necessitar quan l'edat t'ha apartat del món laboral.

Per què va decidir ser voluntari?

A la meua feina hi va haver tota la part més feixuga, que era la càrrega de treball, però també hi havia la part més creativa, de disseny i desenvolupament que es pot transmetre a altres que ho poden continuar realitzant. Quan et jubiles, i jo ja em vaig jubilar als 70 anys, no pots deixar de

Señor Zamora, ¿cuánto tiempo hace que colabora con Esclat?

Hará unos 6 o 7 años que tengo contacto con Esclatec. Antes de jubilarme ya había trabajado en mi taller con el proyecto de la silla triesférica de Esclatec, cuando todavía mecánicamente no era viable. Después hemos hecho otros prototipos de la misma silla pensados ya para ser montados por los chicos de Esclatec.

¿Qué tareas lleva a cabo?

De hecho, mis conocimientos y mi experiencia laboral me permiten hacer accesibles, dentro del campo de la mecánica, todos los aparatos y herramientas que las personas con discapacidad necesitan para hacer un trabajo concreto (cortar tubos, ensamblar piezas, etc.), de este modo dan un resultado final a su trabajo. Yo desarrollo la parte mecánica de las adaptaciones. También les puedo ayudar a hacer trabajos que nos encomiendan las empresas externas.

Pero lo que más me gusta es dar a los productos acabados este valor añadido que tienen todos los artículos que salen de Esclatec, porque los han hecho las personas con discapacidad, más allá de resultados económicos. Mi tarea no incluye disciplina con los chicos, y esto me permite tener con ellos una relación muy especial, incluso me permito el lujo de hacer bromas.

¿Qué le aporta ser voluntario?

Esclatec es un centro especial de trabajo muy, muy especial en el sentido de que lo que no se hace en ninguna parte es posible hacerlo aquí. Cuando los chicos reciben las indicaciones para hacer un trabajo, les puedes ver en la cara que están valorando que hacen algo más que tener discapacidad.

Trabajar con personas con discapacidad no es una cuestión de solidaridad o de generosidad, es más bien una cuestión de responsabilidad. Es aportar los conocimientos que has ido adquiriendo a lo largo de toda la vida y ofrecerlos a personas que los pueden necesitar cuando la edad te ha apartado del mundo laboral.

¿Por qué decidió ser voluntario?

En mi trabajo hubo toda la parte más pesada, que era la carga de trabajo, pero también había la parte más creativa, de diseño y desarrollo que se puede transmitir a otros que lo pueden seguir realizando. Cuando te jubilas, y yo ya me

tenir activitat i quedar-te assegut sense fer res. Jo no sóc un iogurt amb data de caducitat!

Aquest va ser el primer motiu pel qual em vaig fer voluntari, i el segon és quan coneixes el funcionament, el personal educador, que van molt més enllà del salari que cobra i, molt especialment, els nois amb discapacitat, que canvia totalment la motivació.

És enormement entranyable veure el tracte que reben tots aquests nois i noies en aquests centres. No crec que hi hagi un altre centre especial de treball en què es reparteixin més petons i mostres d'afecte que aquí. És l'ambient que hi ha aquí el que t'hi enganxa.

A qui recomanaria que es faci voluntari? Per què?

A totes les persones que han desenvolupat una tasca concreta i, pel que sigui, tenen oportunitat de continuar-la desenvolupant en un altre àmbit, oferint els seus coneixements i la seva experiència de la mateixa manera que si fos remunerada. Almenys, així és com jo entenc el voluntariat. Un metge, per exemple, encara que estigui jubilat, si detecta una persona que està malalta, per què no li pot oferir la seva experiència i els seus coneixements per guarir-la?

Hi ha moltes persones que estarien encantades de poder dedicar-se a altres persones. Els meus fills i la família han gaudit de moltes coses que han fet altres persones, per què hem de deixar que sempre siguin els altres els que

jubilé a los 70 años, no puedes dejar de tener actividad y quedarte sentado sin hacer nada. ¡Yo no soy un yogur con fecha de caducidad!

Este fue el primer motivo por el cual me hice voluntario, y el segundo es cuando conoces el funcionamiento, el personal educador, que van mucho más allá del salario que cobra y, muy especialmente, los chicos con discapacidad, que cambia totalmente la motivación.

Es enormemente entrañable ver el trato que reciben todos estos chicos y chicas en estos centros. No creo que haya otro centro especial de trabajo en el que se repartan más besos y muestras de afecto que aquí. Es el ambiente que hay aquí lo que te enganxa.

¿A quien recomendaría que se hiciera voluntario?

¿Por qué?

A todas las personas que han desarrollado una tarea concreta y, por lo que sea, tienen oportunidad de seguirla desarrollando en otro ámbito, ofreciendo sus conocimientos y su experiencia del mismo modo que si fuera remunerada. Al menos, así es como yo entiendo el voluntariado. Un médico, por ejemplo, aunque esté jubilado, si detecta que una persona está enferma, ¿por qué no le puede ofrecer su experiencia y sus conocimientos para curarla?

Hay muchas personas que estarían encantadas de poder dedicarse a otras personas. Mis hijos y mi familia han disfrutado de muchas cosas que han hecho otras personas,

facin coses per nosaltres? Aquí podria venir perfectament un metge jubilat, o un professor jubilat, segur que farien una gran tasca.

Creu que s'hauria de promocionar més la figura i l'aportació que fan els voluntaris?

Sí, és clar, però la primera cosa que s'ha de fer és que la gent conegui de què va el tema i les persones que més en saben del món empresarial s'hi involucrin.

Hi ha massa gent de FP i molta gent molt i molt preparada que estarien encantats de fer el que joestic fent, però no ho han descobert. El meu inici en el voluntariat va ser perquè havia d'acabar un producte que no s'havia pogut acabar abans que em jubilés; cobrant, sense cobrar, això era el de menys. I jo el volia acabar.

Abans de col·laborar a Esclat, ja havia estat voluntari?

No, no. És una oportunitat que vaig trobar per poder acabar una feina que, si no la feia jo, l'havien de fer altres persones, i volia acabar-la jo mateix.

Vostè com a voluntari s'ha hagut de formar?

Creu que els voluntaris també necessiten una formació específica?

No m'he hagut de formar com a voluntari per realitzar aquesta tasca, els meus coneixements em permeten col·laborar en els projectes d'Esclatec. El fet d'haver tingut la meva pròpia empresa, de veure quines coses són viables i quines no, em facilita molt la tasca.

Quan vaig arribar a Esclatec, el Xavier Caballero, el director, em va explicar les característiques dels treballadors amb discapacitat i de l'Associació, i de seguida vaig entendre que amb una mica de la meua experiència n'hi hauria prou per ajudar els nois i noies en els seus treballs. El que jo faig és possibilitar que treballin les persones amb discapacitat.

Com ja t'he comentat abans, veure que se senten integrades com les altres persones, amb la feina ben feta i remunerada, amb la responsabilitat ben assumida, els dóna vida, els canvia l'expressió de la cara... i a mi, m'omple de satisfacció. D'aquesta manera, jo també contribueixo a tancar el cercle d'atenció integral a les persones amb paràlisi cerebral que té per objecte l'Associació Esclat.

Creu que a Espanya i a Catalunya s'ha d'estendre més el voluntariat? Segons les dades oficials, a Espanya s'estima que el 16% de la població ha participat alguna vegada en accions concretes de voluntariat, davant del 60% que es registra als Estats Units.

No coneixia aquestes dades, mai abans no hi havia estat interessat. És molt important el fet que es mantingui un compromís per part del voluntari, encara que només sigui verbal. És una llàstima que hi hagi persones que no coneguin aquesta dedicació. **T**

¿por qué tenemos que dejar que siempre sean los otros los que hagan cosas por nosotros? Aquí podría venir perfectamente un médico jubilado, o un profesor jubilado, seguro que harían una gran tarea.

¿Cree que se tendría que promocionar más la figura y la aportación que hacen los voluntarios?

Sí, está claro, pero lo primero que se tiene que hacer es que la gente conozca de qué va el tema y las personas que más saben del mundo empresarial se involucren.

Hay demasiada gente de FP y mucha gente muy muy preparada que estarían encantados de hacer lo que yo estoy haciendo, pero no lo han descubierto. Mi inicio en el voluntariado fue porque tenía que acabar un producto que no se había podido acabar antes de que me jubilara; cobrando, sin cobrar, esto era lo de menos. Y yo lo quería acabar.

Antes de colaborar en Esclat, ¿ya había sido voluntario?

No, no. Es una oportunidad que encontré para poder acabar un trabajo que, si no la hacía yo, lo tenían que hacer otras personas, y quería acabarlo yo mismo.

¿Usted como voluntario se ha tenido que formar? ¿Cree que los voluntarios también necesitan una formación específica?

No me he tenido que formar como voluntario para realizar esta tarea, mis conocimientos me permiten colaborar en los proyectos de Esclatec. El hecho de haber tenido mi propia empresa, de ver qué cosas son viables y cuáles no, me facilita mucho la tarea.

Cuando llegué a Esclatec, Xavier Caballero, el director, me explicó las características de los trabajadores con discapacidad y de la Asociación, y enseguida entendí que un poco de mi experiencia sería suficiente para ayudar a los chicos y chicas en sus trabajos. Lo que yo hago es possibilitar que trabajen las personas con discapacidad.

Como ya te he comentado antes, ver que se sienten integradas como las otras personas, con el trabajo bien hecho y remunerado, con la responsabilidad muy asumida, les da vida, les cambia la expresión de la cara... y a mí, me llena de satisfacción. De este modo, yo también contribuyo a cerrar el círculo de atención integral a las personas con parálisis cerebral que tiene por objeto la Asociación Esclat.

¿Cree que en España y en Cataluña se tiene que extender más el voluntariado? Según los datos oficiales, en España se estima que el 16% de la población ha participado alguna vez en acciones concretas de voluntariado, ante el 60% que se registra en Estados Unidos.

No conocía estos datos, nunca antes había estado interesado. Es muy importante el hecho de que se mantenga un compromiso por parte del voluntario, aunque sólo sea verbal. Es una llàstima que haya personas que no conozcan esta dedicación. **T**

A dalt la Míriam i la Nausica amb en Francisco Zamora i a baix en Jaume i l'Andrés.

2011, Any Europeu del Voluntariat: “Ara és la meva oportunitat d’ajudar els altres”

2011, Año Europeo del Voluntariado:

“Ahora es mi oportunidad de ayudar a los otros”

“Sempre m’han ajudat, i ara és la meva oportunitat d’ajudar els altres”. Així es va expressar, durant la inauguració de l’Any Europeu del Voluntariat Álvaro Roche, jove amb discapacitat intel·lectual de la Fundació Síndrome de Down de Madrid, que va explicar als presents la tasca que exerceix com a voluntari, que consisteix a donar suport a persones grans en una aula d’informàtica.

“Siempre me han ayudado, y ahora es mi oportunidad de ayudar a los otros”. Así se expresó, durante la inauguración del Año Europeo del Voluntariado Álvaro Roche, joven con discapacidad intelectual de la Fundación Síndrome de Down de Madrid, que explicó a los presentes su trabajo como voluntario, que consiste en dar apoyo a personas mayores en un aula de informática.

La inauguració de l’Any Europeu va tenir lloc l’1 de febrer passat, en un acte oficial en què, entre altres autoritats, van assistir-hi els prínceps d’Astúries i la ministra de Sanitat i Política Social, Leire Pajín.

Roche va explicar com va arribar a convertir-se en una persona voluntària, quins van ser els suports que va rebre per exercir bé aquesta tasca i què significa per a ell desenvolupar aquest voluntariat. La seva experiència va permetre als assistents saber que hi ha entitats que preparen persones amb discapacitat intel·lectual perquè puguin exercir el dret de participar en la societat com a voluntàries, les formen i en canalitzen les preferències.

Roche va assegurar: “Fent voluntariat em sento molt feliç perquè ajudo les persones grans a aprendre informàtica i també sento que jo, com qualsevol persona, faig ús del meu dret de ser voluntari”. “Per a mi ser voluntari és una de les coses més importants de la meua vida, ja que sempre m’han ajudat i ara és la meua oportunitat d’ajudar els altres. Tots alguna vegada hem necessitat ajuda, nosaltres també podem ajudar els altres sense rebre res a canvi”, va afegir.

L’Any Europeu del Voluntariat es va inaugurar a finals de desembre del 2010 a Brussel·les (Bèlgica), en presència de la vicepresidenta de la Comissió Europea, Viviane Reding, sota el lema “Voluntari! Marca la diferència”.

Entre els plats forts de la celebració de l’Any a Catalunya, destaca la celebració de la segona edició del Congrés Europeu de Voluntariat. Per segona vegada, Catalunya serà la seu de l’esdeveniment, ja que el primer congrés es va celebrar a Sitges l’any 1998. El Parlament de Catalunya va aprovar per àmplia majoria donar suport a l’organització d’aquest Congrés. L’objectiu de l’esdeveniment, que s’està organitzant de manera participada entre els principals agents implicats en el sector, pretén fomentar l’intercanvi d’experiències i bones pràctiques.

D’altra banda, Dincat participarà durant tot aquest any en la promoció del voluntariat en l’àmbit de les persones amb discapacitat intel·lectual. Dincat recorda que aquest any commemoratiu coincideix amb la nova Estratègia Estatal del Voluntariat 2010-2014, que té com a grans àrees d’actuació la sensibilització, el suport, la coordinació i les noves tendències del voluntariat.

A més, la Federació Catalana de Voluntariat Social i la Diputació de Barcelona col·laboraran durant l’any 2011 en diferents projectes, coincidint amb l’Any Europeu. D’una banda, el projecte “El joc del voluntariat”, que vol ser una eina per promoure l’envelliment a través de la sensibilització i el foment del voluntariat entre les persones grans. D’altra banda, el Marketplace, una exposició de projectes de voluntariat social que tindrà lloc el novembre de 2011 a la Sala Marquès de Comillas del Museu Marítim de Barcelona. T

La inauguración del Año Europeo tuvo lugar el 1 de febrero pasado en un acto oficial en el que, entre otras autoridades, asistieron los príncipes de Asturias y la ministra de Sanidad y Política Social, Leire Pajín.

Roche explicó cómo llegó a convertirse en una persona voluntaria, cuál fue el apoyo que recibió para ejercer bien esta tarea y qué significa para él desarrollar este voluntariado. Su experiencia permitió a los asistentes saber que hay entidades que preparan a personas con discapacidad intelectual para que puedan ejercer su derecho de participar en la sociedad como voluntarias, las forman y canalizan sus preferencias.

Roche aseguró: “Haciendo voluntariado me siento muy feliz porque ayudo a las personas mayores a aprender informática y también siento que yo, como cualquier persona, hago uso de mi derecho de ser voluntario”. “Para mí ser voluntario es una de las cosas más importantes de mi vida, puesto que siempre me han ayudado y ahora es mi oportunidad de ayudar a los otros. Todos alguna vez hemos necesitado ayuda, nosotros también podemos ayudar a los otros sin recibir nada a cambio”, añadió.

El Año Europeo del Voluntariado se inauguró a finales de diciembre del 2010 en Bruselas (Bélgica), en presencia de la vicepresidenta de la Comisión Europea, Viviane Reding, bajo el lema “¡Voluntario! Marca la diferencia”.

Entre los platos fuertes de la celebración del Año en Cataluña, destaca la celebración de la segunda edición del Congreso Europeo de Voluntariado. Por segunda vez, Cataluña será la sede del acontecimiento, puesto que el primer congreso se celebró en Sitges en el año 1998. El Parlamento de Cataluña aprobó por amplia mayoría apoyar la organización de este Congreso. El objetivo del acontecimiento, que se está organizando de forma participada entre los principales agentes implicados en el sector, pretende fomentar el intercambio de experiencias y buenas prácticas.

Por otro lado, Dincat participará durante todo este año en la promoción del voluntariado en el ámbito de las personas con discapacidad intelectual. Dincat recuerda que este año conmemorativo coincide con la nueva Estrategia Estatal del Voluntariado 2010-2014, que tiene como grandes áreas de actuación la sensibilización, el apoyo, la coordinación y las nuevas tendencias del voluntariado.

Además, la Federación Catalana de Voluntariado Social y la Diputación de Barcelona colaborarán durante el año 2011 en diferentes proyectos, coincidiendo con el Año Europeo. Por un lado, el proyecto “El juego del voluntariado”, que quiere ser una herramienta para promover el envejecimiento a través de la sensibilización y el fomento del voluntariado entre las personas mayores. Por otro lado, el Marketplace, una exposición de proyectos de voluntariado social que tendrá lugar en noviembre de 2011 en la Sala Marquès de Comillas del Museo Marítimo de Barcelona. T

Fotos de la pàgina 14 d’esquerra a dreta: Álvaro Roche, impartint classes d’informàtica. Font: Humania.TV
Inauguració de l’Any del Voluntariat. Font: Plataforma del Voluntariado de España.

Jornada Nacional sobre la Síndrome de Rett

Jornada Nacional sobre el Síndrome de Rett

Esclat va participar aquest febrer en la I Jornada Nacional sobre la Síndrome de Rett, organitzada per iniciativa de la Fundació Teknon conjuntament amb l'Associació Catalana de la Síndrome de Rett. S'hi va donar testimoni de la tasca que duu a terme la nostra entitat amb les persones que tenen diagnosticada aquesta patologia.

Esclat participó este febrer en la I Jornada Nacional sobre el Síndrome de Rett, organitzada por iniciativa de la Fundación Teknon junto a la Asociación Catalana del Síndrome de Rett. Se dio testimonio del trabajo que lleva a cabo nuestra entidad con las personas que tienen diagnosticada esta patología.

L'experiència a la sala multisensorial d'Esclat va centrar la ponència de les autores.

La jornada es va celebrar el 5 de febrer de 2011 a la sala d'actes del Centre Mèdic Teknon, amb l'assistència i la participació de molts pares, mares, germans i germanes de persones afectades d'aquesta síndrome, així com de professionals de diferents entitats i disciplines especialitzats o que mantenen una atenció directa amb aquestes persones, com ara metges, fisioterapeutes, nutricionistes, psicòlegs i educadors.

El motiu d'aquesta celebració ha estat donar a conèixer aquesta síndrome, un trastorn neurològic de base genètica que afecta majoritàriament les nenes i que altera el desenvolupament habitual de la persona entre els nou i els dotze mesos.

L'objectiu de la jornada ha estat, doncs, fer front a aquesta afectació amb el màxim coneixement i experiències possibles i afavorir el dia a dia de qualsevol persona que n'estigui afectada d'alguna manera.

Amb aquest objectiu, la jornada, que es va desenvolupar al llarg de tot el dia, va oferir un coneixement més mèdic durant el matí i més terapèutic durant la tarda, alhora que va ser retransmesa en directe a través del portal d'Internet i, per tant, arreu del món en aquesta web: www.teknon.es/jornadarett.

La direcció del centre de dia d'atenció especialitzada CADES, de l'Associació Esclat, ens va donar l'oportunitat a dues treballadores del centre de participar-hi com a ponents. Nosaltres, des de la fisioteràpia i l'atenció directa atenem, amb el conjunt de l'equip de treballadors, la Laura, una noia afectada de la síndrome de Rett.

Des d'un principi aquesta va ser una oportunitat perquè podíem oferir una experiència més en què creiem, dins l'atenció a les persones sensorialment afectades. La ponència, que vam titular "L'estimulació sensorial. Les aules multisensorials", la vam destinar a parlar sobre la nostra quotidianitat posant èmfasi en dos aspectes. Per una banda, en les activitats que duem a terme el dia a dia i amb les quals intentem afavorir al màxim possible les habilitats de totes les persones i, per l'altra, en les sessions que duem a terme dins l'aula i/o la sala d'estimulació multisensorial.

Durant la ponència, vam concretar tot aquest treball amb l'atenció que donem a la Laura mostrant diferents fotografies i, també, compartint moments del llibre *Criatures d'un altre planeta*, relat escrit per Elisabet Pedrosa, mare de la Gina, nena afectada amb la síndrome de Rett i atesa per tot l'equip de l'escola de l'Associació Esclat.

Només ens queda donar les gràcies a la direcció del CADES i a l'Associació Esclat i animar totes les persones que estan relacionades d'alguna manera amb tot el que hem escrit que continuïn investigant, confiant i compartint el seu coneixement per poder arribar a comprendre i atendre millor totes les persones. T

La jornada se celebró el 5 de febrero de 2011 en la sala de actos del Centro Médico Teknon, con la asistencia y la participación de muchos padres, madres, hermanos y hermanas de personas afectadas de este síndrome, así como de profesionales de diferentes entidades y disciplinas especializados o que mantienen una atención directa con estas personas, como por ejemplo médicos, fisioterapeutas, nutricionistas, psicólogos y educadores.

El motivo de esta celebración ha sido dar a conocer este síndrome, un trastorno neurológico de base genética que afecta mayoritariamente a las niñas y que altera el desarrollo habitual de la persona entre los nueve y los doce meses.

El objetivo de la jornada ha sido, pues, hacer frente a esta afectación con el máximo conocimiento y experiencias posibles y favorecer el día a día de cualquier persona afectada de alguna forma.

Con este objetivo, la jornada, que se desarrolló a lo largo de todo el día, ofreció un conocimiento más médico durante la mañana y más terapéutico durante la tarde, a la vez que fue retransmitida en directo a través del portal de Internet y, por lo tanto, en todo el mundo en esta web: www.teknon.es/jornadarett.

La dirección del centro de día de atención especializada CADES, de la Asociación Esclat, nos dio la oportunidad a dos trabajadoras del centro de participar como ponentes. Nosotras, desde la fisioterapia y la atención directa atendemos, con el conjunto del equipo de trabajadores, a Laura, una chica afectada del síndrome de Rett.

Desde un principio esta fue una oportunidad porque podíamos ofrecer una experiencia más en la que creemos, dentro de la atención a las personas sensorialmente afectadas. La ponencia, que titulamos "La estimulación sensorial. Las aulas multisensoriales", la destinamos a hablar sobre nuestra cotidianidad, poniendo el énfasis en dos aspectos. Por un lado, en las actividades que llevamos a cabo día a día y con las que intentamos favorecer al máximo posible las habilidades de todas las personas y, por la otra, en las sesiones que llevamos a cabo dentro del aula y/o la sala de estimulación multisensorial.

Durante la ponencia, concretamos todo este trabajo con la atención que damos a Laura mostrando diferentes fotografías y, también, compartiendo momentos del libro *Criatures d'un altre planeta*, relato escrito por Elisabet Pedrosa, madre de Gina, niña afectada con el síndrome de Rett y atendida por todo el equipo de la escuela de la Asociación Esclat.

Sólo nos queda dar las gracias a la dirección del CADES y a la Asociación Esclat y animar a todas las personas que están relacionadas de algún modo con todo lo que hemos escrito a que sigan investigando, confiando y compartiendo su conocimiento para poder llegar a comprender y atender mejor a todas las personas. T

Més sobre Una festa sobre rodes

Más sobre *Una festa sobre rodes*

En aquest número continuem parlant del llibre 'Una festa sobre rodes', el primer que es publica totalment adaptat en català, escrit per Dolors Borau i Oriol Izquierdo. A continuació, podem llegir una crítica que fa de l'obra Màrius Serra, i també l'experiència de l'il·lustrador, Ignasi Blanch.

En este número seguimos hablando del libro 'Una festa sobre rodes', el primero que se publica totalmente adaptado en catalán, escrito por Dolors Borau y Oriol Izquierdo. A continuación, podemos leer una crítica que hace de la obra Màrius Serra, y también la experiencia de su ilustrador, Ignasi Blanch.

Un dels records més antics que tinc és una facècia clàssica que em feia l'àvia Paula. Assegut a la seva falda, m'agafava el palmell de la mà i m'hi passava un dit pessigoller mentre deixava anar un "ralet, ralet, pica pica dineret!" que acabava amb una sèrie de copets. Dècades després, quan em va caldre trobar la manera de comunicar-me amb el meu fill quiet, hi vaig recórrer. Li agafava el palmell de la mà, li'n resseguia els replecs amb l'índex i, abans de clavar-li la sèrie final de copets, li deixava anar: "Relat, relat, mira mira què m'has dat!". Ell em mirava, interessat, i jo tenia la certesa que em somreïa. I li agraiïa l'incert somriure tot seguit, verbalitzant un relat que naixia a la pell i s'enlairava per la meva gola a partir dels ínfims senyals que detectava al seu rostre. Verbalitzar les relacions amb els nens discapacitats és una de les millors maneres de tenir-ne. Potser l'única. Fer-ne relat és el primer pas per acceptar-ne l'existència.

Una festa sobre rodes és un relat que recorre aquest mateix camí. Un camí que els autors van recórrer un dia

Uno de los recuerdos más antiguos que tengo es un juego clásico que me enseñó mi abuela Paula. Sentado en su regazo, me cogía la palma de la mano y me hacía cosquillas mientras decía: "Ralet, ralet, pica pica dineret!" (la traducción literal sería: "Real, real (en referencia a la antigua moneda) pega el dinerito"), y acababa con una serie de golpecitos en la palma. Décadas después, cuando necesité encontrar la manera de comunicarme con mi hijo quieto, recorrí a ello. Le cogía la palma de la mano, le reseguía los repliegues con el índice y, antes de clavarle la serie final de golpecitos, le soltaba: "Relat, relat, mira mira què m'has dat!" ("Relato, relato, mira mira qué me has dado"). Él me miraba, interesado, y yo tenía la certeza de que me sonreía. Y le agradecía la incierta sonrisa a continuación, verbalizando un relato que nacía en mi piel y se elevaba por mi garganta a partir de las ínfimas señales que detectaba en su rostro. Verbalizar las relaciones con los niños discapacitados es una de las mejores formas de tenerlos. Quizás la única. Hacer relato es el primer paso para aceptar su existencia.

gràcies a la seva filla Clara. D'aquesta festa infantil amb la presència de nens diferents tothom en surt més savi que no pas hi ha entrat. El conte parteix d'una experiència miraculosa de la quotidianitat, que només emergeix quan apareixen circumstàncies excepcionals. I ho fa d'una manera inèdita, conformant una veritable Pedra de Rosetta de la comunicació amb els nens discapacitats. Les inscripcions que van menar Champollion a desxifrar els jeroglífics egipcis eren un mateix text reescrit de tres maneres diferents: amb escriptura hieràtica, demòtica i en grec. *Una festa sobre rodes* també triplica les maneres d'explicar la història que s'han empescat la Dolors i l'Oriol: en català, en les lluminoses il·lustracions d'Ignasi Blanch i, per primera vegada en un llibre, en els símbols de la comunicació alternativa i augmentativa, que ja fan anar molts nens amb limitacions cognitives. Relat, relat, mira mira què m'has dat! T

Una festa sobre rodes es un relato que recorre este mismo camino. Un camino que los autores recorrieron un día gracias a su hija Clara. De esta fiesta infantil con la presencia de niños diferentes todo el mundo sale más sabio de lo que ha entrado. El cuento parte de una experiencia milagrosa de la cotidianidad, que sólo emerge cuando aparecen circunstancias excepcionales. Y lo hace de un modo inédito, conformando una verdadera Piedra de Rosetta de la comunicación con los niños discapacitados. Las inscripciones que dirigieron Champollion a descifrar los jeroglíficos egipcios eran un mismo texto reescrito de tres formas diferentes: con escritura hierática, demótica y en griego. *Una festa sobre rodes* también triplica las formas de explicar la historia que han ideado Dolors y Oriol: en catalán, en las luminosas ilustraciones de Ignasi Blanch y, por primera vez en un libro, en los símbolos de la comunicación alternativa y aumentativa, que ya utilizan muchos niños con limitaciones cognitivas. "Relat, relat, mira mira què m'has dat!" T

Un encàrrec molt especial

Un encargo muy especial

T Ignasi Blanch, il·lustrador de l'obra

Tomant un estiu de Berlín, i just a punt de pujar a l'avió, vaig rebre una trucada de l'editora de Cruïlla, Montse Ingla. Em proposava un projecte "especial", em va comentar. Es tractava d'il·lustrar un llibre sobre infants amb paràlisi cerebral. Els autors, Dolors Borau i Oriol Izquierdo, li havien comunicat l'interès en què fos jo l'il·lustrador del nou llibre. En un principi vaig sentir-me molt content per la nova proposta, i també molt espantat, perquè es tractava d'un tema allunyat de la meva quotidianitat i experiència com a il·lustrador.

Quando regresaba un verano de Berlín, y justo antes de subir al avión, recibí una llamada de la editora de Cruïlla, Montse Ingla. Me proponía un proyecto "especial", me comentó. Se trataba de ilustrar un libro sobre niños con parálisis cerebral. Los autores, Dolors Borau y Oriol Izquierdo, le habían comunicado el interés de que fuera yo el ilustrador del nuevo libro. En un principio me sentí muy feliz por la nueva propuesta, y también muy asustado, porque se trataba de un tema alejado de mi cotidianidad y experiencia como ilustrador.

Quan la Montse em va rebre, va fer-me cinc cèntims de la malaltia, de la manera de viure dels nens afectats i de tots els suports que necessiten per tenir una vida més fàcil. També va afegir que les il·lustracions haurien de compartir espai amb un sistema pictogràfic de comunicació aug-

Quando Montse me recibió, me explicó resumidamente la enfermedad, la forma de vivir de los niños afectados y todos los apoyos que necesitan para tener una vida más fácil. También añadió que las ilustraciones tendrían que compartir espacio con

mentativa. Són unes petites il·lustracions, molt simples i fàcils d'entendre, que permeten als nens i joves amb paràlisi seguir la història d'una manera molt comprensible. Aquests pictogrames ja estan creats prèviament i tenen una resolució gràfica molt diferent a una il·lustració artística. A la Montse li vaig proposar un tipus d'il·lustració amb traç de llapis on quedés enregistrat un gest immediat de la mà, i amb la mínima presència de color per no crear una doble lectura d'imatges que dificultés, encara més, la comprensió de la història i dels pictogrames.

Crec que vaig entendre el projecte a partir de la trobada amb la Dolors i l'Oriol. Em van suggerir visitar l'escola Esclat, on havia estat la seva filla Clara. Venien decidits a fer-me partícip d'una història que havia marcat la vida de tota la família. De camí cap a l'escola, la Dolors m'explicava la realitat de molts dels infants que tenen paràlisi cerebral. Em parlava de la necessitat de coixins de mides diverses, de dificultats per llegir o per comunicar-se, de gestos facials particulars, de la relació amb els germans, de banyeres i lavabos adaptats. A la porta del centre just acabava d'arribar una furgoneta de la qual van baixar dos nens en cadira de rodes. A un d'ells, la mare l'empenyia fins la porta. El Jesús, el director del centre, els esperava a l'entrada i els saludava amb alegria i amb un tracte molt directe. Jo no hi estava acostumat.

L'escola està pensada per als alumnes i feta a mida de les seves necessitats: lavabos amb agafadors i corretges per mantenir el cos en una posició còmoda; coixins de formes i mides diverses, tal com m'havia explicat la Dolors; troncs amb seients especials, gots per beure amb nanses especials, coberts adaptats a la dificultat de les seves mans deformades, plats, taules i seients d'una altura també adaptada...

Hi havia una sala amb alguns nois i noies que rebien estimulació visual amb làmpades. Els cuidadors els passaven les llums per davant del rostre mentre esperaven un parpelleig o un gir de la mirada, seguint l'estímul del llum de colors. Una resposta mínima hauria estat motiu per explicar una novetat a uns pares esperançats, perquè el seu fill hauria tingut un gest diferent i particular durant aquella sessió. També hi havia un grup que comentava les notícies del dia. Ho feien amb l'ajut de dos professionals i també amb la possibilitat de comunicar-se amb la taula de pictogrames, afegida a la cadira de rodes personal, a la trona o al "cavall" que els mantenia drets. En sortir de l'escola, em sentia mig confós i també amb un garbuix de sentiments contradictoris. Tanta feina per fer, tant d'esforç per part dels educadors i cuidadors de l'escola Esclat, i a una distància tan gran respecte al tarannà de la meua vida diària.

Hi va haver un fet cabdal que em va motivar a començar el projecte i a iniciar la meua proposta gràfica. Durant tota l'estona que vam estar a l'escola, la Dolors i l'Oriol es van mostrar molt comunicatius amb els infants. Els preguntaven els noms, com es trobaven, si havien dinat ... i la Dolors els agafava la mà o els la passava pels cabells amb delicadesa, i sempre amb un somriure s'interessava per

un sistema pictogràfic de comunicació augmentativa. Son unas pequeñas ilustraciones, muy simples y fáciles de entender, que permiten a los niños y jóvenes con parálisis seguir la historia de una manera muy comprensible. Estos pictogramas ya están creados previamente y tienen una resolución gráfica muy diferente a una ilustración artística. A Montse le propuse un tipo de ilustración con trazo de lápiz donde quedara grabado un gesto inmediato de la mano, y con la mínima presencia de color para no crear una doble lectura de imágenes que dificultara, todavía más, la comprensión de la historia y de los pictogramas.

Creo que entendí el proyecto a partir del encuentro con Dolors y Oriol. Me sugirieron visitar la escuela Esclat, donde había estado su hija Clara. Venían decididos a hacerme partícipe de una historia que había marcado la vida de toda la familia. De camino hacia la escuela, Dolors me explicaba la realidad de muchos de los niños que tienen parálisis cerebral. Me hablaba de la necesidad de almohadas de diferentes tamaños, de dificultades para leer o para comunicarse, de gestos faciales particulares, de la relación con los hermanos, de bañeras y lavabos adaptados. En la puerta del centro justo acababa de llegar una furgoneta de la que bajaron dos niños en silla de ruedas. A uno de ellos, la madre lo empujaba hasta la puerta. Jesús, el director del centro, los esperaba en la entrada y los saludaba con alegría y con un trato muy directo. Yo no estaba acostumbrado a ello.

La escuela está pensada para los alumnos y hecho a medida de sus necesidades: lavabos con asideros y correas para mantener su cuerpo en una posición cómoda; almohadas de formas y tamaños diferentes, tal y como me había explicado Dolors; sillas altas con asientos especiales, vasos para beber con ansas especiales, cubiertos adaptados a la dificultad de sus manos deformadas, platos, mesas y asientos de una altura también adaptada...

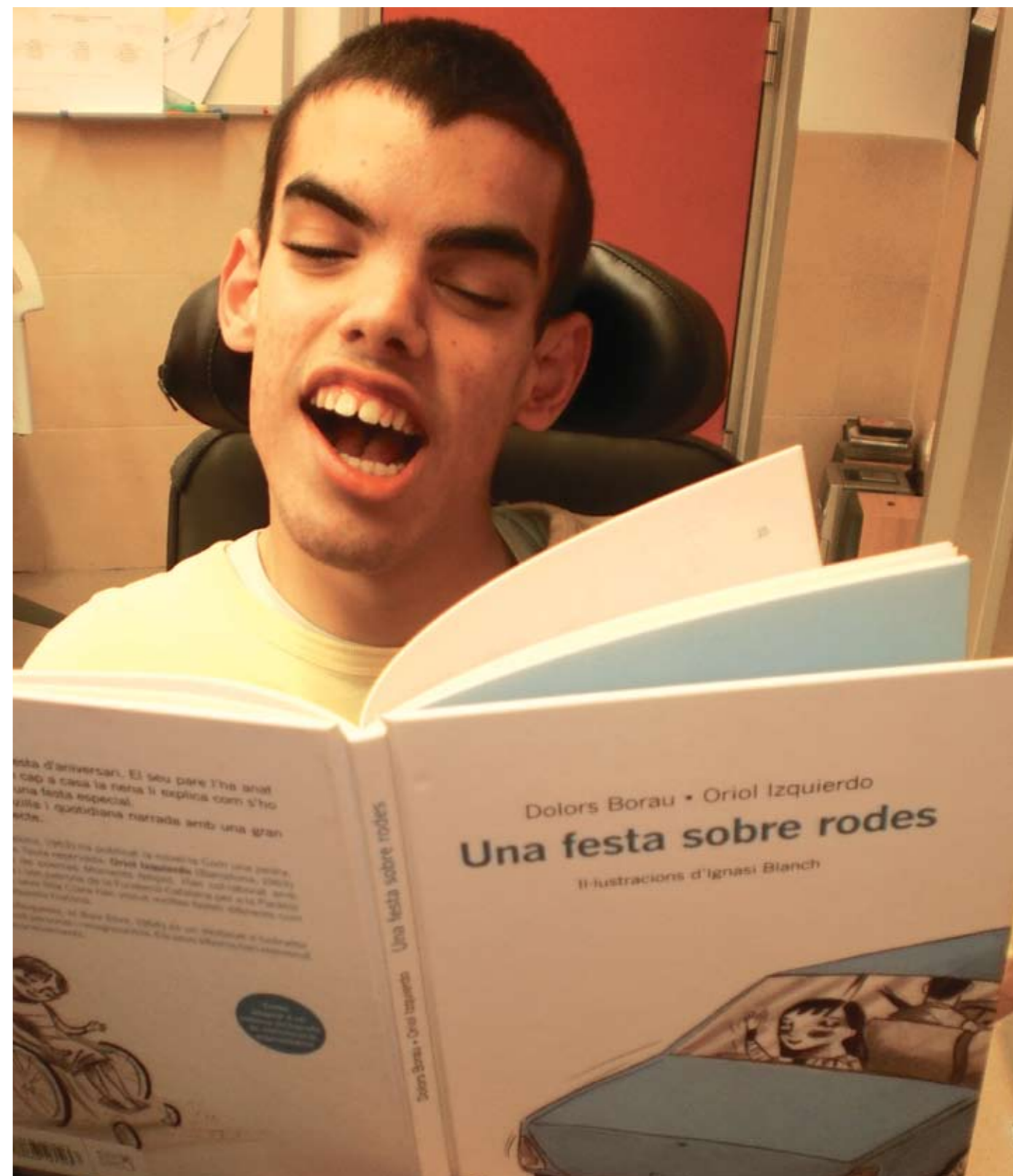
Había una sala con algunos chicos y chicas que recibían estimulación visual con lámparas. Los cuidadores les pasaban las luces por delante del rostro mientras esperaban un pestañeo o un giro de su mirada, siguiendo el estímulo de la luz de colores. Una respuesta mínima habría sido motivo para explicar una novedad a unos padres esperanzados, porque su hijo habría tenido un gesto diferente y particular durante aquella sesión. También había un grupo que comentaba las noticias del día. Lo hacían con la ayuda de dos profesionales y también con la posibilidad de comunicarse con la mesa de pictogramas, añadida a la silla de ruedas personal, a la silla alta o al "caballo" que los mantenía de pie. Al salir de la escuela, me sentía medio confundido y también con un embrollo de sentimientos contradictorios. Tanto trabajo por hacer, tanto esfuerzo por parte de los educadores y cuidadores de la escuela Esclat, y a una distancia tan grande respecto al ritmo de mi vida diaria.

Hubo un hecho capital que me motivó a empezar el proyecto y a iniciar mi propuesta gráfica. Durante todo el tiempo que estuvimos en la escuela, Dolors y Oriol se mostraron muy comunicativos con los niños. Les preguntaban sus nombres, cómo se encontraban, si habían comido... y Do-

com es trobaven o per si havien començat bé el matí... Llavors vaig entendre el projecte, i quina havia de ser la meua intervenció en el llibre.

Un cop a l'estudi, vaig iniciar les il·lustracions recordant tot allò que per a mi va ser nou i que vaig veure per primer cop el dia de la visita a l'escola Esclat. Però, sobretot, el caràcter dels educadors, la seva generositat amb els nens, i aquell gest sincer, tendre i tan amable de la Dolors van ser imprescindibles per començar-ne els primers esborranys. **T**

Gaudint d'una bona lectura!

lors les cogia la mano o les acariciaba el pelo con delicadeza, y siempre con una sonrisa se interesaba por cómo se encontraban o por si habían empezado bien la mañana... Entonces entendí el proyecto, y cuál tenía que ser mi intervención en el libro.

Una vez en el estudio, inicié las ilustraciones recordando todo lo que para mí fue nuevo y que vi por primera vez el día de la visita a la escuela Esclat. Pero, sobre todo, el carácter de los educadores, su generosidad con los niños, y aquel gesto sincero, tierno y tan amable de Dolors fueron imprescindibles para empezar los primeros borradores. **T**

Persones amb discapacitat i l'holocaust

Personas con discapacidad y el holocausto

'La clau de la Sarah', estrenada setmanes enrere a les cartelleres catalanes, és una pel·lícula que dóna una visió diferent sobre l'holocaust. En aquest número, la recomanació tracta sobre l'holocaust, ja que el règim nazi també es va acarnissar contra les persones amb discapacitat.

'La llave de Sarah', estrenada hace unas semanas en las carteleras catalanas, es una película que da una visión diferente sobre el holocausto. En este número, la recomendación trata sobre el holocausto, puesto que el régimen nazi también se ensañó contra las personas con discapacidad.

Les pel·lícules sobre la Segona Guerra Mundial acostumen a tenir dos grans tipus de finals: les que acaben malament, amb els protagonistes assassinats a mans dels nazis, ja sigui als combats militars o als camps de concentració, i les que acaben amb un final esperançador, ja que els personatges aconsegueixen sobreviure a tota mena de dificultats i penúries.

La clau de la Sarah és una història diferent. No hi surt cap personatge amb discapacitat. Tot i això, és una gran pel·lícula europea, que ens ajuda a mantenir la flama encesa

Las películas sobre la Segunda Guerra Mundial acostumban a tener dos grandes tipos de finales: las que acaban mal, con los protagonistas asesinados a manos de los nazis, ya sea en los combates militares o en los campos de concentración, y las que acaban con un final esperanzador, puesto que los personajes consiguen sobrevivir a todo tipo de dificultades y penurias.

La llave de Sarah es una historia diferente. No aparece ningún personaje con discapacidad. Aún así, es una gran película europea, que nos ayuda a mantener la llama

de l'Holocaust, un fet que no han d'oblidar i que han de tenir presents les properes generacions.

S'estima que les víctimes dels exterminis a mans dels nazis van ser de fins a 12 milions de persones, de les quals 6 milions eren jueus, 800.000 gitanos, 4 milions de presoners de guerra o víctimes de l'ocupació nazi i individus considerats *asocials*: presos polítics, persones amb discapacitat psíquica i física, homosexuals, delinqüents, esclaus, opositors i testimonis de Jehová.

La història de *La clau de la Sarah* comença a París, el juliol de 1942. Les autoritats arresten 13.000 jueus, davant la mirada impassible dels parisencs, que callen per por, indiferència o simple desinterès. El petit Michel s'oculta dins d'un armari per escapar de la batuda. La seva germana Sarah en tanca la porta per protegir-lo i guarda la clau, pensant que podrà tornar al cap d'unes hores per rescatar-lo.

Malauradament, el destí de Sarah i la seva família és un altre: estaran detinguts durant més de cinc dies al Velòdrom d'Hivern de París en condicions infrahumanes. Més tard, envien les famílies jueves a un camp de concentració francès, des d'on són deportats cap al camp de concentració d'Auschwitz.

encendida del Holocausto, un hecho que no tienen que olvidar y que tienen que tener presentes las generaciones venideras.

Se estima que las víctimas de los exterminios a manos de los nazis fueron de hasta 12 millones de personas, entre ellas 6 millones de judíos, 800.000 gitanos, 4 millones de prisioneros de guerra o víctimas de la ocupación nazi e individuos considerados *asociales*: presos políticos, personas con discapacidad psíquica y física, homosexuales, delincuentes, eslavos, opositores y testigos de Jehová.

La historia de *La llave de Sarah* empieza en París, en julio de 1942. Las autoridades arrestan a 13.000 judíos, ante la mirada impassible de los parisenses, que callan por miedo, indiferencia o simple desinterés. El pequeño Michel se oculta dentro de un armario para escapar del arresto. Su hermana Sarah cierra la puerta para protegerlo y guarda la llave, pensando que podrá volver dentro de unas horas para rescatarlo.

Desgraciadamente, el destino de Sarah y su familia es otro: estarán detenidos durante más de cinco días en el Velódromo de Invierno de París en condiciones infrahumanas. Más tarde, envían a las familias judías a un campo de concentración francés, desde donde son deportados hacia el campo de concentración de Auschwitz.

‘La clau de la Sarah’ és una pel·lícula dirigida per Gilles Paquet-Brenner, basada en un llibre del mateix títol, escrit per Tatiana de Rosnay.

‘La llave de Sarah’ es una película dirigida por Gilles Paquet-Brenner, basada en un libro del mismo título, escrito por Tatiana de Rosnay.

Paral·lelament a aquests fets, la pel·lícula també explica una altra història, ambientada a París al maig de 2002. És la de Julia Jarmond, una periodista nord-americana que treballa en una prestigiosa revista sobre actualitat internacional i que rep l'encàrrec de preparar un reportatge coincidint amb els 60 anys de la batuda contra els jueus a París. En les seves investigacions, descobreix la història de Sarah, Michel i la seva família, i la seva tenacitat la portarà a trobar la “clau de la Sarah”, el títol de la pel·lícula.

La clau de la Sarah és una pel·lícula basada en un llibre del mateix títol, escrit per Tatiana de Rosnay, i que va ser un *best-seller*. El film el dirigeix Gilles Paquet-Brenner. Tant la pel·lícula com el llibre s'inspiren en esdeveniments reals, la deportació dels jueus que vivien a París l'any 1942, però com assenyala l'autora, els personatges són ficticis. **T**

Paralelamente a estos hechos, la película también explica otra historia, ambientada en París en mayo de 2002. Es la de Julia Jarmond, una periodista norteamericana que trabaja en una prestigiosa revista sobre actualidad internacional y que recibe el encargo de preparar un reportaje coincidiendo con los 60 años de la persecución contra los judíos en París. En sus investigaciones, descubre la historia de Sarah, Michel y su familia, y su tenacidad la traerá a encontrar la “llave de Sarah”, el título de la película.

La llave de Sarah es una película basada en un libro del mismo título, escrito por Tatiana de Rosnay, y que fue un *best-seller*. El film lo dirige Gilles Paquet-Brenner. Tanto la película como el libro se inspiran en acontecimientos reales, la deportación de los judíos que vivían en París en el año 1942, pero como señala la autora, los personajes son ficticios. **T**

Homenatge a les víctimes de l'holocaust al Parlament

Homenaje a las víctimas del holocausto en el Parlament

El Comitè Català de Representants de Persones amb Discapacitat (Cocarmi) va participar a finals de gener al Parlament de Catalunya en l'acte d'homenatge amb motiu del Dia Internacional en Record de les Víctimes de la Shoa, la paraula en hebreu que es fa servir per referir-se a l'holocaust.

El Cocarmi ha manifestat que les persones amb discapacitat i les seves famílies se senten totalment agermanades amb les víctimes del genocidi. Cal recordar en honor a la memòria històrica que les persones amb discapacitat van tenir, des de bon començament, un paper preponderant en l'holocaust nazi.

Molt abans dels camps d'extermini jueus i en nom de la puresa de la raça ària, que no admetia cap defecte, el Tercer Reich va fer assajos de les primeres càmeres de gas amb els seus propis malalts mentals, al camp de concentració de Hadamar.

Recentment s'ha trobat una fossa comuna amb 220 persones amb discapacitat assassinades pels nazis. Les víctimes van ser enterrades entre els anys 1942 i 1945. La fossa va ser trobada pels voltants del centre de psiquiatria de l'hospital regional de Hall, al Tirol austríac, durant unes obres que es feien al recinte sanitari. Es considera que gairebé 200.000 persones amb algun tipus de malaltia o discapacitat van ser as-

El Comité Catalán de Representantes de Personas con Discapacidad (Cocarmi) participó a finales de enero, en el Parlamento de Cataluña, en el acto de homenaje con motivo del Día Internacional en Recuerdo de las Víctimas de la Shoa, la palabra en hebreo que se usa para referirse al holocausto.

El Cocarmi ha manifestado que las personas con discapacidad y sus familias se sienten totalmente vinculadas a las víctimas del genocidio. Hay que recordar en honor a la memoria histórica que las personas con discapacidad tuvieron, desde buen comienzo, un papel preponderante en el holocausto nazi.

Mucho antes de los campos de exterminio judíos y en nombre de la pureza de la raza aria, que no admitía ningún defecto, el Tercer Reich realizó ensayos de las primeras cámaras de gas con sus propios enfermos mentales, en el campo de concentración de Hadamar.

Recientemente se ha encontrado una fosa común con 220 personas con discapacidad asesinadas por los nazis. Las víctimas fueron enterradas entre los años 1942 y 1945. La fosa fue encontrada por los alrededores del centro de psiquiatría del hospital regional de Hall, en el Tirol austríaco, durante unas obras que se realizaban en el recinto sanitario. Se considera que casi 200.000 personas con algún tipo de enfermedad o discapacidad

Les persones amb discapacitat i les seves famílies se senten totalment agermanades amb les víctimes del genocidi.

Las personas con discapacidad y sus familias se sienten totalmente vinculadas a las víctimas del genocidio.

Font: Parlament de Catalunya.

sassinades durant el règim nazi, després de ser separades de les famílies respectives amb el pretext de traslladar-les a institucions sanitàries.

Davant de realitats tan cruentes, el Cocarmi reconeix que oblidar l'horror és impossible tot i que la vida ha ensenyat als que conviuen amb alguna discapacitat que, encara que sembli mentida, es pot tirar endavant. El Cocarmi demana per a les víctimes de l'holocaust una denúncia permanent de la tragèdia viscuda en el passat, un suport incondicional per al present i el futur i una mirada càlida i plena d'esperança que ens ajudi a millorar la condició humana i la història que encara hem de viure i escriure-la tots plegats. **T**

fueron asesinadas durante el régimen nazi, después de ser separadas de sus respectivas familias con el pretexto de trasladarlas a instituciones sanitarias.

Ante realidades tan cruentes, el Cocarmi reconoce que olvidar el horror es imposible a pesar de que la vida ha enseñado a los que conviven con alguna discapacidad que, aunque parezca mentira, se puede salir adelante. El Cocarmi pide para las víctimas del holocausto una denuncia permanente de la tragedia vivida en el pasado, un apoyo incondicional para el presente y el futuro y una mirada cálida y llena de esperanza que nos ayude a mejorar la condición humana y la historia que todavía hay por vivir y escribirla todos juntos. **T**

L'escola inclusiva: les claus del procés

El 18 de febrer de 2011 a l'Auditori ONCE Catalunya, a Barcelona, 300 persones, professionals, tècnics i famílies del món de l'educació, tant de l'escola ordinària com de l'escola especial, van assistir a la vuitena edició de les Jornades d'Educació Especial Dincat.

Una jornada tècnica al voltant de l'escola inclusiva i el desplegament del pla "Aprendre junts per viure junts", que va ser inaugurada per la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau; acompanyada de la delegada de l'ONCE a Catalunya, Teresa Palahí, i del president de Dincat, Josep Gomis.

La finalitat de la jornada era posar en comú experiències, reflexionar sobre la inclusió i aprofundir les idees que configuren l'escola inclusiva, així com crear un espai de reflexió i d'intercanvi d'idees sobre el model d'atenció que es desenvolupa en països com Portugal i Irlanda envers l'alumnat amb necessitats educatives especials.

Pel que fa al futur paper de les escoles d'educació especial com a centres de suport per a l'educació inclusiva, s'hi van donar a conèixer les conclusions de l'estudi realitzat per la Universitat Ramon Llull durant el curs 2009-2010. Així mateix, l'organització Dincat va presentar una proposta sobre això i el Departament d'Ensenyament va oferir una visió general del tema.

Totes les ponències van obrir la participació als assistents en debats posteriors. Especialment preocupant va ser el tema de les convocatòries i possibles retallades de recursos. La consellera va tranquil·litzar els presents afirmant que el sector de l'educació especial no havia d'experimentar les retallades generals. La valoració general sobre les sessions ha estat força positiva, ja que és un tema candent per a tota la comunitat educativa. **T**

Inauguració de la jornada amb Josep Gomis (Dincat), la consellera Irene Rigau i Teresa Palahí (Once).

La escuela inclusiva: las claves del proceso

El 18 de febrero de 2011 en el Auditorio ONCE Cataluña, en Barcelona, 300 personas, profesionales, técnicos y familias del mundo de la educación, tanto de la escuela ordinaria como de la escuela especial, asistieron a la octava edición de las Jornadas de Educación Especial Dincat.

Una jornada técnica en torno a la escuela inclusiva y al despliegue del plan "Aprender juntos para vivir juntos", que fue inaugurada por la consejera de Educación, Irene Rigau; acompañada de la delegada de la ONCE en Cataluña, Teresa Palahí, y del presidente de Dincat, Josep Gomis.

La finalidad de la jornada era poner en común experiencias, reflexionar sobre la inclusión y profundizar en las ideas que configuran la escuela inclusiva, así como crear un espacio de reflexión y de intercambio de ideas sobre el modelo de atención que se desarrolla en países como Portugal e Irlanda hacia el alumnado con necesidades educativas especiales.

Con respecto al futuro papel de las escuelas de educación especial como centros de apoyo para la educación inclusiva, se dieron a conocer las conclusiones del estudio realizado por la Universidad Ramon Llull durante el curso 2009-2010. Así mismo, la organización Dincat presentó una propuesta sobre esto y el Departamento de Educación ofreció una visión general del tema.

Todas las ponencias abrieron la participación a los asistentes en debates posteriores. Especialmente preocupante fue el tema de las convocatorias y posibles recortes de recursos. La consejera tranquilizó a los presentes afirmando que el sector de la educación especial no tenía que experimentar los recortes generales. La valoración general sobre las sesiones ha sido bastante positiva, puesto que es un tema candente para toda la comunidad educativa. **T**

Teatre sense barreres

Darrere d'una discapacitat hi ha una persona amb talent. Aquest és el missatge de l'obra *Catalunya sense barreres*, que alterna comèdia i drama, i en què tots els actors tenen alguna discapacitat o malaltia mental.

L'obra es va estrenar aquest febrer a l'Auditori ONCE Catalunya de Barcelona i reproduceix la gravació en un estudi d'un programa de ràdio que no pot ser presentat per la directora. L'acció gira al voltant de les seguretats i inseguretats dels personatges. Amb la interpretació, els actors volen demostrar que quan hi ha un compromís amb la vida és possible tirar endavant i superar les barreres que presenta el dia a dia.

Els actors i actrius de l'obra són: Anna Hernández (discapacitat visual), Montse López (Parkinson), Ignasi Sangeris (sordesa i malaltia mental), Manuel Parcerisa (discapacitat auditiva), Sònia Burgès (malaltia mental), Manuel Garcia (persona amb depressions), Pedro Curado (ceguesa), Xavier González (persona amb depressions), Maria Godoy (mare d'un fill amb discapacitat) i Montse Clotet (discapacitat física).

Els actors i actrius que interpreten aquesta obra de teatre formen part de l'equip de col·laboradors del programa de ràdio *Catalunya sense barreres*, un espai que s'emet a Ràdio Estel cada divendres de 21 a 22 h. **T**

Una coreografia per Carnestoltes

El divendres 4 de març vam celebrar al Poliesportiu de l'Illa Diagonal el Carnestoltes 2011, que com ja és tradició al nostre centre vam compartir amb els alumnes i professors de l'escola Ítaca, que fa anys que ens conviden a divertir-nos plegats.

Era costum que la nostra escola s'hi presentés amb una rua, mentre que cadascun dels cursos del centre Ítaca preparava balls i danses diferents. Així que, ara fa cinc anys, vam decidir que no hi havia millor manera d'integrar-nos a la festa que preparant la nostra pròpia coreografia i presentar-la el dia del Carnestoltes.

Tots els actors de l'obra de teatre 'Catalunya sense barreres' tenen alguna discapacitat o malaltia mental.

Todos los actores de la obra de teatro 'Catalunya sense barreres' tienen alguna discapacidad o enfermedad mental.

Teatro sin barreras

Detrás de una discapacidad hay una persona con talento. Este es el mensaje de la obra *Catalunya sense barreres*, que alterna comedia y drama, y en la que todos los actores tienen alguna discapacidad o enfermedad mental.

La obra se estrenó este febrero en el Auditorio ONCE Catalunya de Barcelona y reproduce la grabación en un estudio de un programa de radio que no puede ser presentado por la directora. La acción gira alrededor de las seguridades e inseguridades de los personajes. Con la interpretación, los actores quieren demostrar que cuando hay un compromiso con la vida es posible salir adelante y superar las barreras que presenta el día a día.

Los actores y actrices de la obra son: Anna Hernández (discapacidad visual), Montse López (Parkinson), Ignasi Sangeris (sordera y enfermedad mental), Manuel Parcerisa (discapacidad auditiva), Sònia Burgès (enfermedad mental), Manuel Garcia (persona con depresiones), Pedro Curado (ceguera), Xavier González (persona con depresiones), Maria Godoy (madre de un hijo con discapacidad) y Montse Clotet (discapacidad física).

Los actores y actrices que interpretan esta obra de teatro forman parte del equipo de colaboradores del programa de radio *Catalunya sense barreres*, un espacio que se emite en Ràdio Estel cada viernes de 21 a 22 h. **T**

Una coreografía por Carnaval

El viernes 4 de marzo celebramos en el Polideportivo de la Illa Diagonal el Carnaval 2011, que como ya es tradición en nuestro centro compartimos con los alumnos y profesores de la escuela Ítaca, que hace años nos invitan a pasarlo bien juntos.

Era costumbre que nuestra escuela se presentara con un desfile, mientras que cada uno de los cursos del centro Ítaca preparaba bailes y danzas diferentes. Así que, hace cinco años, decidimos que no había mejor forma de integrarnos en la fiesta que preparando nuestra propia coreografía y presentarla el día de Carnaval.

En un principi es va tractar d'un senzill experiment, però gràcies a l'èxit que ha anat recollint l'experiència entre els nostres alumnes, pares i professors, i al reconeixement que ha fet del nostre esforç l'escola anfitriona, ens hem anat animant a convertir la preparació de la coreografia en una activitat pedagògica que s'inicia després de les vacances de Nadal i finalitza amb la presentació davant del públic. Fins i tot setmanes després tant alumnes com professors continuem recordant i rient amb les filmacions i fotografies de la nostra actuació.

Que una activitat aparentment superficial com és fer un ball s'hagi convertit en inqüestionable el segon trimestre de curs es deu, sobretot, a la il·lusió i la motivació que ens han mostrat els alumnes des del primer any. En els assajos estan sempre connectats i atents, disposats a col·laborar, emocionats i molt nerviosos, i els aplaudiments que reben per Carnestoltes n'és la recompensa, i representa una gran dosi d'autoestima.

A més, s'ha d'afegir que també el personal es beneficia de la preparació de l'espectacle. Durant aquests mesos es viu un període de temps en què es trenca la rutina de l'escola. Tothom hi participa aportant els coneixements i ens divertim amb els assajos, i aquest fet, sense cap dubte, contribueix a reforçar el vincle de l'equip pedagògic.

Preparar un muntatge musical del qual l'escola pugui sentir-se orgullosa, que tingui una gran dosi de dignitat i que sigui capaç d'emocionar i sorprendre tothom que el vegi, no és una feina fàcil ni amiga de la precipitació. D'un curs per l'altre ens dediquem a escoltar moltes cançons fins a trobar la perfecta per al proper Carnestoltes, en decidim l'argument i escollim el vestuari. Durant aquest any preparam l'estructura del ball pensant en totes i cadascunes de les capacitats dels nostres nens i nenes, per tal que tots hi puguin participar en la mesura de les seves possibilitats, i se sentin part d'un projecte dins d'un grup de ball amb un objectiu comú.

A partir del gener es fa saber a les famílies les pautes de la disfressa dels seus fills i iniciem els assajos. Un cop o dos per setmana s'int interrompen les activitats del curs per dedicar-nos a actuar, i amb molts nervis anem esperant que arribi el dia en què presentarem el nostre número al públic.

Enguany ens hem inspirat en el món de la dansa clàssica i el ballet. Així que tots ens hem disfressat de ballarines, amb divertits tutús. Hem utilitzat com a inspiració un fragment del musical de Londres *Billy Elliot*, que és també una meravellosa pel·lícula que ens ensenya a deixar enrere els prejudicis, a mostrar-nos tal com som, a acceptar la diferència i la diversitat, i a lluitar pels nostres somnis. Aquest projecte ha representat un gran repte per a alumnes i professors, però ha valgut la pena l'esforç de tothom. La coreografia ha obtingut un gran èxit i ha rebut, a més de les felicitacions del professorat de l'escola Ítaca, la dels nostres pares i mares, que és el que més ens ha omplert de satisfacció.

En un principio se trató de un sencillo experimento, pero gracias al éxito que ha ido teniendo la experiencia entre nuestros alumnos, padres y profesores, y al reconocimiento que ha hecho de nuestro esfuerzo la escuela anfitriona, nos hemos ido animando a convertir la preparación de la coreografía en una actividad pedagógica que se inicia después de las vacaciones de Navidad y que finaliza con la presentación ante el público. Incluso semanas después tanto alumnas como profesores seguimos recordando y riendo con las filmaciones y fotografías de nuestra actuación.

Que una actividad aparentemente superficial como es hacer un baile se haya convertido en incuestionable el segundo trimestre de curso se debe, sobre todo, a la ilusión y la motivación que nos han mostrado los alumnos desde el primer año. En los ensayos están siempre conectados y atentos, dispuestos a colaborar, emocionados y muy nerviosos, y los aplausos que reciben por Carnaval es su recompensa, y representa una gran dosis de autoestima.

Además, hay que añadir que también el personal se beneficia de la preparación del espectáculo. Durante estos meses se vive un periodo de tiempo en el que se rompe la rutina de la escuela. Todo el mundo participa aportando sus conocimientos y nos lo pasamos muy bien en los ensayos, y este hecho, sin lugar a dudas, contribuye a reforzar el vínculo del equipo pedagógico.

Preparar un montaje musical del que la escuela pueda sentirse orgullosa, que tenga una gran dosis de dignidad y que sea capaz de emocionar y sorprender a todo el mundo que lo vea, no es un trabajo fácil ni amigo de la precipitación. De un curso para el otro nos dedicamos a escuchar muchas canciones hasta encontrar la perfecta para el cercano Carnaval, decidimos el argumento y escogemos el vestuario. Durante este año preparamos la estructura del baile pensando en todas y cada una de las capacidades de nuestros niños y niñas, para que todos puedan participar en la medida de sus posibilidades, y se sientan parte de un proyecto dentro de un grupo de baile con un objetivo común.

A partir de enero se hace saber a las familias las pautes del disfraz de sus hijos e iniciamos los ensayos. Una vez o dos por semana se interrumpen las actividades del curso para dedicarnos a actuar, y con muchos nervios vamos esperando a que llegue el día en el que presentaremos nuestro número al público.

Este año nos hemos inspirado en el mundo de la danza clásica y el ballet. Así que todos nos hemos disfrazado de bailarinas, con divertidos tutús. Hemos utilizado como inspiración un fragmento del musical de Londres *Billy Elliot*, que es también una maravillosa película que nos enseña a dejar atrás los prejuicios, a mostrarnos tal y como somos, a aceptar la diferencia y la diversidad, y a luchar por nuestros sueños. Este proyecto ha representado un gran reto para alumnos y profesores, pero ha valido la pena el esfuerzo de todo el mundo. La coreografía ha obtenido un gran éxito y ha recibido, además de las felicitaciones del profesorado de la escuela Ítaca, la de nuestros padres y madres, que es el que más nos ha llenado de satisfacción.

Per acabar, es fa necessari deixar constància d'uns quants agraïments. En primer lloc, a l'escola Ítaca, per oferir-nos l'oportunitat de consolidar aquesta activitat. En segon lloc, als nostres pares i mares, per implicar-se tant en l'elaboració de les disfresses, per l'assistència i el suport. En tercer lloc, a tot l'equip pedagògic de l'escola, per la seriositat amb què es prenen la participació en la coreografia. I, per acabar, i sempre el més important, als nostres nens i nenes, que amb mostres d'il·lusió ens han anat animant, any rere any, a preparar actuacions cada cop més complicades. T

Para acabar, se hace necesario dejar constancia de unos cuantos agradecimientos. En primer lugar, a la escuela Ítaca, por ofrecernos la oportunidad de consolidar esta actividad. En segundo lugar, a nuestros padres y madres, por implicarse tanto en la elaboración de los disfraces, por su asistencia y apoyo. En tercer lugar, a todo el equipo pedagógico de la escuela, por la seriedad con la que se toman la participación en la coreografía. Y, para finalizar, y siempre lo más importante, a nuestros niños y niñas, que con muestras de ilusión nos han ido animando, año tras año, a preparar actuaciones cada vez más complicadas. T

Tots preparats per celebrar el Carnestoltes al pati de l'escola.

T-asiste
ASSISTÈNCIA A DOMICILI
HOSPITALÀRIA I RESIDENCIAL

Tercera edat
 · Assistència domiciliaria
 · Perruqueria, pedicura i manicura a domicili

Discapacitats
 · Atenció a persones amb discapacitats
 · Acompanyaments a colònies i excursions
 · Acompanyaments hospitalaris

Atenció a la infància
 · Cangurs

Tasques domèstiques
 · Neteja, planxa, compra, cuina

MERCHANSERVIS, S.A. Dep Assistencial
T-asiste
 Carrer dels Motors, 150 - 08038
 BARCELONA Telf. 93-432.97.97
 teasiste@merchanservis.com

T
 ASSISTÈNCIA 24 HORES, 365 DIES A L'ANY
 TRUQUI PER INFORMAR-SE

ROK
SOLUCIONS S.L.U.

Passeig d'Olot 28 GIRONA
 Tel.Fax: 972 240932 Mòbil: 610256565
 e-mail: rok.soluciones@gmail.com

EQUIPAMENTS DE MOBILIARI ESPECIALITZAT
EQUIPAMENT INTEGRAL DE COL·LECTIVITATS

Residències geriàtriques - Casal per a gent gran - Centres de dia - Centres ocupacionals - Escoles d'adults - Biblioteques - Residències i habitatges per a persones amb disminucions

Fa molts anys que aportem la nostra experiència en aquest tipus de moblament, millorant la qualitat de vida dels seus usuaris

SOL·LICITEU PRESSUPOSTOS
SENSE COMPROMÍS

gracare
Institució Casolà d'ajudes tècniques

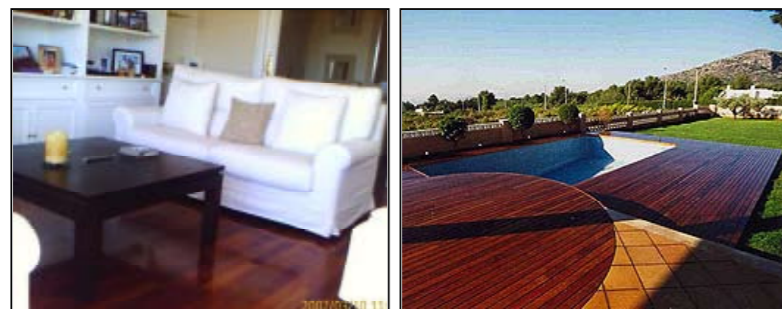
Àmplia exposició de productes

- Cadires de rodes:
 - Manuals
 - Elèctriques
- Llits i mobiliari adaptat a la llar
- Grues de transferència
- Caminadors i bastons
- Ajudes de bany:
 - Cadires
 - Barres
- Servei d'adaptació de productes.

- Línia infantil:
 - Cadires de rodes
 - Caminadors
 - Trones
- Coixins i matalassos anti-escacs
- Ajudes per les activitats domèstiques:
 - Ajudes menjar
 - Ajudes vestir
- Ajudes per a la comunicació
- Adaptació de vivendes
- Servei d'assistència tècnica.

C/ Entença n° 165, 08029 Barcelona - Tel. 93 490 26 29 • Avinguda Jacquard 64, 08222 Terrassa - Telf: 93 736 25 49 • www.gracare.com

PARQUETS MAESTRE

Subministrament, instal·lació i restauració de tot tipus de PARQUET
Més de 35 anys d'experiència
Exposició:
Avda. Generalitat 61
08840 Viladecans
Barcelona
Tel: 93-6581083
Fax: 93-6584189
E-mail: jordig2001@yahoo.es

CANTÀBRICO
LA CUINA CASOLANA
Servei exclusiu a grans col·lectivitats
Tolrà, 9 i 11 - 08032 BARCELONA - Tel. 93 358 56 01

SERVIM A:

ASOCIACIÓN SAN GUILLERMO
CENTRES FASIA
ESCOLA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
ESCOLA BARCANOVA
ESCOLA GUIMBARDA
ASSOCIACIÓ REL
ESCOLA CARRILET
CENTRES ESCLAT I ESCLAT 2

**ESPECIALITZATS EN
CENTRES ESCOLARS**

INFRANOR
Spain, S.L.U.

Variadores y servomotores

**Control de movimientos
con rapidez y precisión**

Occitània, 24
08911 Badalona (Barcelona)
Tel: 93 460 16 31
Fax: 93 399 96 08
e-mail: infranor@infranor.es
web: www.infranor.es

IC GROUP LES AGRADECE LA CONFIANZA DEPOSITADA EN NUESTRA EMPRESA

Empresa Constructora del nuevo centro escolar ESCLAT

Construcción

- Albañilería
- Revestimientos
- Carpintería de Madera
- Cristalería
- Carpintería de Aluminio
- Cerrajería
- Pintura
- Pladur

Instalación

- Electricidad
- Fontanería
- Climatización
- Telecomunicaciones
- Contraincendios
- Redes Informáticas
- Energía Solar
- Soldadura

Servicios

- Industrial
- Comercial
- Comunitario
- Vivienda

servicios@icgroup.com

REHABILITACIÓN - REFORMAS INTEGRALES - REPARACIONES - MANTENIMIENTOS
ASESORAMIENTO - PROFESIONALIDAD - PRECIOS INMEJORABLES

● Atención telefónica en Horario Comercial 9 - 13:30 h. y 17:00 - 20:30 h.
Oficina 93 719 22 96 Técnicos de Obra: Raul Campos 647 485 090 / Pedro Sequera 619 237 105

J. GUZMAN
AJUDES TÈCNiques I ORTOPÈDIA S.L.

Visite nuestra tienda online: www.ortopediaguzman.com

Sillas de ruedas
Taller propio
Vida diaria

Ayudas movilidad
Camas
Ortopedia Técnica

Material antiescaras
Grúas
Asientos y respaldos especiales

Rehabilitación
Material de baño
Alquiler

ASESORAMIENTO SOBRE:

- Ayudas Cat Salut (centro dispensador)
- Ayudas PUA
- Eliminación barreras arquitectónicas
- Adaptación del automóvil
- Disponemos de un equipo profesional para asesorarle sobre las soluciones/ayudas más adecuadas para resolver sus problemas de movilidad o autonomía

Venga a conocerlos en nuestra nueva exposición de **Les Corts**

Horario de atención al público
Lunes a Viernes 9:30 a 13:30 y de 16 a 20
Sábado de 9:30 a 13:30

C/ María Barrientos, 7-9 • 08028 Barcelona (Les Corts)
Teléfono: 93.411.15.96 • Fax: 93.339.39.30
www.jgayudas.com • info@jgayudas.com

CENTRO ESPECIAL DE EMPLEO / CENTRE ESPECIAL DE TREBALL

ESCLATEC

DECLARADO DE UTILIDAD PÚBLICA / DESCLARAT D'UTILITAT PÚBLICA

Adaptamos nuestros productos a sus necesidades / Adaptem els nostres productes a les seves necessitats
Departamento I+D+I propio / Departament d'R+D+I propi

www.esclatec.com

ASSOCIACIÓ PRO PERSONES
AMB PARÀLISI CEREBRAL

Plaça Guinardó 8,
08041 Barcelona
tel. 93 433 40 66
esclatec@esclatec.com
www.esclatec.com

Nuestros productos en investigación:

- Silla de ruedas electrónica 4x4
- Silla electrónica omnidireccional
- Carrito de la compra motorizado

Els nostres productes en recerca

- Cadira de rodes 4x4
- Cadira de rodes omnidireccional
- Carret de la compra motoritzat